

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ

ПЛОМБА ОТ ТИР

chitanka.info

Ровичках из въдичарските си такъми и слушах по радиото, че Негово Светейшество Папата, навършил два̀йсет години на Светия престол; ето и между оловните тежести — тази пломба от ТИР; та се сетих за Маникюристката...

Жените като си навият нещо на пръста...

Преди време, незнам коя, казала на моята — че едно бедно момиче-маникюристка ходела по адреси, хем за компания (много я

бивало), хем правела ма-никюри и други манипулации по поддръжка на ухабени ръце, почти нищо не взимала. Пиела някое и друго кафе, давала бюлетина с клюките за деня (клюката храни душата) и взимала най-много левче или кой колкото дадъл. Я виж на какво са заприличали ръцете ми, като на дърта перачка; ме укори моята — и аз преглътнах това — дето какво ще кажат хората и... какво ще си помислят, като разберат, че сме хукнали по маникюрстки.

По него време, след дълги постъпки на държавно ниво, СБХато беше организирано специализирана екскурзия с автобус по Италия; дето веднъж в живота ти се случва; по всички галерии, Сикстински капели, Ватикани, Официята, Боргезета, паметници и прочие съкровищници на световното изкуство; изпити сме държали по него, знаем го, но... не сме го виждали... И тъкмо се вайкахме откъде да съберем нужните суми, въртахме телефони по роднини, пишман меценати, касиери и други полезни Божи твари, възможни в това отношение.

Маникюристката, щото нея винаги ще я намериш пред себе си, най-когато не трябва, докато киснеш кутрето на моята — в лимонов сок, че да му се опънела кожичката, рече нехайно и важно-важно, че сме изпуснали подходящия момент за екскурзия до Италия. Сега вече — нищо не било то! Тя се върнала само преди дни, от такава екскурзия (Бедното момиче!), тъкмо Папата бил починал, избирали нов Папа, ама то било тържества, церемонии, всичко видяла (Лично!), сега вече нищо нямало да бъде, по нашето време... Нас друго ни интересува, рекох, музеи и прочие... Ами! Друго си е то, рече маникюристката и се нацупи, ей тъй — Пфъ! Сигурно сте виждали как се цупят някои хора, ей тъй — Пфъ!; като там, дето са си скубали — мустаките и веждите, се подува и се виждат синьо-черни точки, като на пърлена трътка... Пфъ!... — не, ами, оттатък!

Не издържах и рекох (авторитетно), че щом пък е чак толкова важно, ще я натъквим така, че и ние да присъстваме на погребението на Папата...

Прости ме, Господи, със задна дата, че и добавих: и ще си изберем Нов, по-подходящ!...

Казах го на ужким, разбира се, но знае ли човек кого слушат ония — там, лошите, дето ги погаждат тия работи...

Маникюристката се фръцна и повече не я видяхме. Чухме, че се включила в друга някаква екскурзия — до Виена (Бедното момиче!), навярно по линия на маникюристките. Оттам, на връщане, изпуснала случайно кораба, а билетете за нов кораб са скъпи...

После чухме, че си отворила козметично салонче, с помощен персонал, да не се преумаря и не ходела вече по адреси; дори си идвала два-три пъти до Русе, за зъболекар и шивачки, че й излизало поевтино; но това, къде-къде по-късно...

Та, първия ден от екскурзията го прекарахме в Родината, поспециално в музея на МВРето, където ни обясниха колко лошо е да имигрираш и колко ще си патиш (И роднините ти!), ако не се върнеш.

Вторият ден ни изиграха едно театро, уж екскурзията се е провалила — луксозният Мерцедес се е повредил и като компромис ни натовариха на скапан Чавдар, та където спирахме, се събираха да ни зяпат, като изкопаеми...

На Калотино митничарите, изглежда по сигнал, се запретнаха да търсят нещо си; тарашеха прецизно и разхвърлиха всичкия багаж. Това — художниците, обичаме всичко да ни е подредено, особено по-възрастните; а имаше по на седемдесет и пет, разни заслужили и народни, чакали с години да ги пуснат; някои се разплакаха, като си видяха белъто да се търкаля по вестници на тротоара...

Картината беше тъжна, сега и викаме тоталитарна, но беше жалка. Жените ги събличаха жени-митничарки в тоалетната и прочие глупости.

Не зная какво ми скимна, нали съм си смешко, а и не бях спрял да дърдоря смехории; с намерената на земята пломба от ТИР, с дълга, пресукана телчица, си привързах през илиците коженото сако. Беше хладно и всички копчета ми бяха закопчани, а и се закопчаваха — сега не могат, нещо ги издува откъм корема... Важно крачех между митничарите, завирах им пломбата в полезрението и казвах, че съм пломбиран и не подлежа на проверка. Шега, шега, но никой не ме закачи — единствен непроверен! То нямаше и какво да проверяват — имахме редовни банкови бордера за валута, все по нещичко купуваха в долари...

И точно тогава съобщиха по радиото, че новоизбраният Папа скоропостижно починал. Изглежда прякото му началство Отгоре го е

повикало спешно на доклад... То — да не каже човек нещо!

После ли?... Какво после; Отидохме, погребях ме го, гледахме церемониите, зазидахме Сикстинската капела за Конклава на кардиналите, че не можахме да я разгледаме. Слушахме Хора на полските деца-ангелогласни и веднага се досетихме Кой ще е новият Папа. Не ни повярваха, нямало резон; но познахме!

Оказа се — имало Резон и то Голям! Избрахме Новия Папа, докато разглеждахме стачката на боклукчиите-гондолиери във Венеция. Имаше за разглеждане.

Разгледахме и наводнението, пак във Венеция, зазидваха вратите с тухли (сякаш и там щеше да заседава Конклавът) и сирените виеха посреднощ, да предупреждават — да не се издавят; било рядкост и искаха парични помощи от ООНето, а го видяхме, същото наводнение, на картини още от средновековието — по специално сковани дървени платформи като как се движат, също и на кокили, да не си мокрят чорапите.

Хитро нещо е това, венецианецът — откога ни баламосват, че Венеция уж потъвала, пак искат пари, а е от векове същото положение...

Впоследствие казаха, че уж сме гърмели по Папата; по-късно — че май не сме...; но не ни се извиниха; но това — къде-къде по-после...

И какво? Ами — нищо! Дето Ви казвам, съобщиха тия дни, че Негово Светейшество Папата навършил двайсет години откак е на Светия Престол във Ватикана... Ще рече, че тази пломба от ТИР е на двайсет години!

Много, бе! Кога станаха!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.